

## Γιάννης Ζιώγας

Γράφει ο  
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1962. Από το 1980 ως το 1984 δούλεψε με δασκάλους τους Κ. Κορνάρκη, Ι. Οικονομίδου, Θ. Πάντο. Από το 1982 είναι μέλος της ομάδας ΣΥΝ και συμμετέχει ενεργά στις δραστηριότητές της. Δουλειά του σε ατομικές έχει παρουσιάσει το 1985 και το 1986 στην αίθουσα ΣΥΝ. Συμμετείχε σε ομαδικές εκθέσεις όπως:

1984: «Μελέτη αντικειμένου-φορμικές αναζητήσεις» (Αίθουσα ΣΥΝ)

1985: «Αναφορά στον...» (Αίθουσα ΣΥΝ)

1985: «Αθήνα-Εικαστικά '85» (Κέντρο Τεχνών).

1986: «Εικαστικοί Τεχνοδρόμοι» (Γκαλερί F)

1986: «Εικαστική Δράση I, II» (Καλλιδρόμιο, Γ.Γ. Νέας Γενιάς)

1986: «Αθήνα-Εικαστικά '86» (Κέντρο Τεχνών).

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί σύνοψη των όσων έχουν γραφτεί από τους ιστορικούς και θεωρητικούς τέχνης κατόπιν επιλογής του ίδιου του καλλιτέχνη.

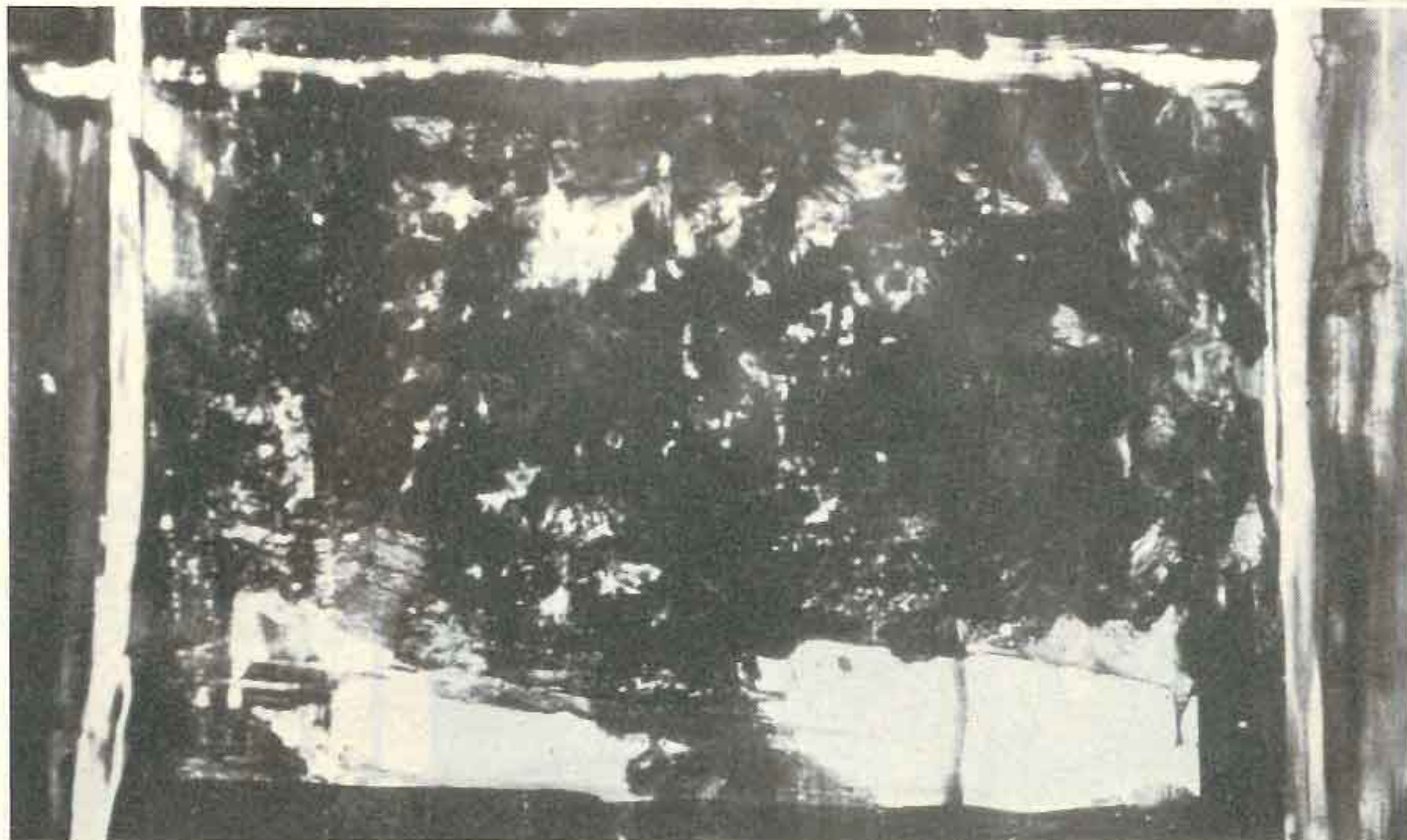
«Από το έργο του Γιάννη Ζιώγα, αφήγηση γεγονότων πάνω σε μια επίμηκη «φρίζα», είναι φανερό ότι ο καλλιτέχνης δεν έχει μόνο ως κίνητρο της ζωγραφικής του το σύγχρονο ρεύμα και τη φαντασία, το γούστο, την αισθητική αντίληψη, προερχόμενα από την επαγγελματική του δραστηριότητα, ώστε διεγερόμενος από τη φαντασία, τη διαίσθηση και τις αισθήσεις να δημιουργεί, αλλά εκδηλώνει μια ικανή κατάρτηση πάνω στο πνεύμα των πρώτων μεγάλων δεξιοτεχνών της ζωγραφικής τέχνης που οι καλυμμένες με τοιχογραφίες επιφάνειες μεγάλων διαστάσεων, φανέρωναν όλο το μεγαλείο και τον πλούτο που προσφέρει η διεργασία πάνω στην ευρύτητα του χώρου» (Δ. Τσαλαμά).

«Βασική αρχή του Γιάννη Ζιώγα είναι η «ζωγραφική πρέπει να διεκδικεί τη δική της θέση στο χώρο» και την άποψη αυτή έχει ήδη δοκιμάσει στις «φρίζες» α και β. Γενικά οι καλύτερες στιγμές της δουλειάς του βρίσκονται στις μεγάλες επιφάνειες όπου βέβαια το στιγμιαίο κι όχι οι λεπτομέρειες είναι το κύριο θέμα -γι' αυτό τα έργα δουλεύονται όπως οι ακουαρέλλες - ενώ διαπιστώνεται προοδευτικά μια χρωματική αφαίρεση που οδηγεί στη μονοχρωμία» (Βιβή Βασιλοπούλου).

Συνεχίζουμε την αναφορά μας στον καλλιτέχνη με μια σύντομη συνέντευξη που καταγράφει τους στόχους και προβληματισμούς του.

**Δ.Π.:** Κε Ζιώγα θα θέλαμε από σας μια συνοπτική περιγραφή του έργου σας.

**Γ.Ζ.:** Η δουλειά που κάνω είναι πριν α-



πό όλα μια έρευνα για το πως μπορεί να επεκταθεί η εικαστική γλώσσα, πως δηλαδή θα μπορέσω να βρω καινούργιες διαστάσεις στις σχέσεις ανάμεσα στα σχήματα, τα χρώματα, τις γραμμές, το πως θα εμπλουτιστεί η ματιέρα του πίνακα, έτσι ώστε να σχηματίζονται κάθε φορά εκείνες οι αντιθέσεις που ολοκληρώνουν το εικαστικό αποτέλεσμα. Υπάρχει λοιπόν μια μόνιμη προσπάθεια να κατασκευαστεί μια επιφάνεια εικαστικών συγκρούσεων όπου τα πάντα έρχονται σε αντίθεση για να δημιουργηθεί ένα έργο δυναμικής ισορροπίας.

**Δ.Π.:** Περιορίζετε, δηλαδή την δουλειά σας στα πλαίσια μόνο της αισθητικής γλώσσας;

**Γ.Ζ.:** — Δεν νομίζω ότι μια δουλειά «περιορίζεται» όταν ασχολείται με την αισθητική γλώσσα. Πιστεύω αντίθετα ότι μόνο η εντατική μελέτη αυτού που ονομάζεται «αισθητική γλώσσα» δίνει στο έργο τη δυνατότητα να αποκτήσει πραγματικά εικαστικές διαστάσεις και να ξεφύγει από την περιγραφικότητα και τη διακόσμηση. Μέσα από την ιστορική εξέλιξη γίνεται φανερό ότι μόνο όταν η αισθητική γλώσσα υπήρξε η αφετηρία της εικαστικής δημιουργίας έγινε δυνατό να προχωρήσουν οι ιδέες πλουτίζοντας την Τέχνη με νέες απόψεις. Πάντως αν με αυτό που ονομάζετε αισθητική γλώσσα εννοείτε μια αποκλειστική μελέτη των δύο διαστάσεων τότε όχι, δεν περιορίζομαι σ' αυτή. Μ' ενδιαφέρει άμεσα η σχέση του έργου με τον περιβάλλοντα χώρο κι αντίστροφα, πως δηλαδή ο περιβάλλον χώρος προσδιορίζει το εικαστικό έργο. Γι' αυτό το λόγο επεκτείνω σε μεγάλες διαστάσεις, σε διαστάσεις με επίμηκες σχήμα (φρίζες), ή ακόμα σε τελλάρα τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο σαν παραβάν.

**Δ.Π.:** Κατά την άποψη μας τα κίνητρα για μια τέτοια ζωγραφική προσπάθεια μπορεί να είναι η διακόσμηση ή η δημιουργία ενός αισθητικού περιβάλλοντος. Τι ακριβώς συμβαίνει με σας;

**Γ.Ζ.:** Το κίνητρο είναι να επεκταθεί η

ζωγραφική στην τρίτη διάσταση. Αναπτύσσω τα τελλάρα στο χώρο για να δώσω στο θεατή τη δυνατότητα να περπατήσει σ' ένα τρισδιάστατο χώρο γεμάτο φόρμες, σχήματα και γραμμές έχοντας τη δυνατότητα να συμμετέχει, ανάλογα με την οπτική γωνία, στην ανάπτυξη του έργου. Η μελέτη αυτών των προβλημάτων δεν γίνεται για να «διακοσμηθεί» κάποιος χώρος. Η λέξη «διακοσμητικός» χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει κάτι που συνοδεύει κάτι άλλο που είναι κύριο. Αντίθετα στα έργα που ανέφερα η προσπάθεια βρίσκεται στο να γίνουν αυτά ο κύριος άξονας καθιστώντας το περιβάλλον, συνοδευτικό του έργου τέχνης.

**Δ.Π.:** Τι νομίζετε ότι κατανοεί ο θεατής στην θέαση του έργου σας πέρα από την αίσθηση του περιβάλλοντος που δημιουργεί;

**Γ.Ζ.:** Για να καταλάβει ένας θεατής κάποιο έργο τέχνης πρέπει πριν από όλα να καταλάβει τον τρόπο σκέψης του καλλιτέχνη. Δεν είναι δυνατόν να κοιτάει ο θεατής ένα έργο προσπαθώντας να προβάλλει πάνω στο έργο το δικό του προβληματισμό αγνοώντας τις προθέσεις του καλλιτέχνη. Ούτε από την άλλη είναι δυνατόν ο καλλιτέχνης να επιβάλλει στο θεατή το τί και το πώς της δουλειάς του. Η ομορφιά της Τέχνης βρίσκεται στο οριακό σημείο όπου συναντώνται οι δύο υποκειμενικότητες: του θεατή και του καλλιτέχνη. Μόνο η αποδοχή αυτής της σχέσης οδηγεί στην καλύτερη καλλιτεχνική επικοινωνία. Πάντως θέλω να τονίσω ότι, σε πείσμα όλων των μεταφυσικών «προεκτάσεων» ένα έργο ζωγραφικής είναι πριν από οτιδήποτε άλλο μια διαδοχή χειρονομιών. Χειρονομιών που αποτυπώνουν τη διαφάνεια, το πάστωμα, το ξύσιμο κι όλα τα υλικά χαρακτηριστικά που απομένουν πάνω στην επιφάνεια. Μόνο αν ο θεατής δεν ξεχνά το παραπάνω σημείο έναρξης για την ερμηνεία ενός ζωγραφικού έργου, θα καταλάβει ένα οποιοδήποτε έργο και συνακόλουθα και τα δικά μου.

**Δ.Π.:** Ευχαριστούμε πολύ.